

rette Sted, ikke henfører dem til urette Sted, og de kunne henføres til rette Sted. Der er ingen, der i disse Forhold mere kan betegnes som rette Bedkommende end Forsørgelsescommunen, den Commune, hvem det i alle øvrige Henseender paahviler at antage sig den Fattiges, den Trængendes og den Erhvervsløses Forsørgelse. Hjemsendelsesudgifterne udgjøre slet ikke noget Særligt; de ere i Virkeligheden kun en Deel af den hele Forsørgelse. Det Tilfældige, som der hidtil har været i Udredelsesmaaden, troer jeg tilstrækkeligt er antydet i Udvalgets Betænkning, uden at jeg behøver nærmere at dvæle derved. Udvalget har meent, at disse Udgifter for Fremtiden skulle som Regel, som Princip henføres til Forsørgelsescommunen. Det er imidlertid ogsaa, som berørt i Betænkningen, blevet erkjendt, at disse Udgifter kunne falde vel stærkt paa de enkelte Communer. Da Udvalget ikke har overseet dette, har det maattet være betænkt paa at løse Spørgsmaalet om, hvorledes denne Ulempe kan hæves. Udvalget er derved kommet ind paa Spørgsmaal, med Hensyn til hvilke det er vanffeligt at opstille et almindeligt Princip, og hvor der kan anvises forskjellige Veie, udenat man apobitisk kan paastaae, at nogen af dem er den ene rette. Det kan saaledes findes tilraadeligt, at Amtskommunen træder til i deslige Tilfælde, og det vil vel ogsaa være den Veie, som man vil vælge at gaae, men paa hvilken Maade Amtskommunen skal træde til, kan være underkastet forskjellige Meninger. Man kan saaledes mene, at man skal overlade det til Amtsrådet i de enkelte givne Tilfælde at bestemme, om og hvorvidt det vil træde til, og jeg skal ikke nægte, at jeg selv oprindeligt var tilbøielig til at ansee dette for det Rette; men jeg maa paa den anden Side indbrømme, at der ogsaa lader sig indvende Meget derimod. Jeg var tilbøielig til at foretrække dette, fordi jeg ikke i min Praxis havde erfaret nogen Uvillie fra Amtsrådet's Side til i slige Tilfælde at hjælpe; men jeg har ligesaa vist maattet erkjende, at det er saare vanffeligt i saadanne Tilfælde at træffe det rette Forhold, og at det Vælsende, Uvisse og Tvivlsomme, som derved gjør sig gjældende, uundgaeligt medfører, at man kommer ind paa Vilkårlighedens Gebeet; man tager vel

Beregningerne i sine Hænder, man seer efter, og man veier den enkelte Communes samtlige Udgifter og dens Størrelse i Forhold til hinanden, men man undgaaer dog ikke at komme i Tvivl. Dette vilde man kunne undgaae ved at fastsætte en bestemt Hjælp, der skulde ydes i de enkelte Tilfælde, og der har saaledes ogsaa været Tale om at fastsætte et vist Maximum for den Sum, som den enkelte Commune skulde være pligtig til at udrede, hvorimod da det Overskydende skulde afholdes af Amtskommunen. Men ogsaa herved er der en Mislighed, og Udvalget idetmindste har derfor heller ikke fundet at burde fastholde denne Udvei. Hvad der nemlig i denne hele Sag væsentligst maa have sig for Die, er det oeconomicke Hensyn, som jo bør være gjældende i alle communale Foretagender, men dette kan — det ligger i den menneskelige Natur — kun ventes at ville gjøre sig fuldkomment gjældende med Iver og Anstrengelse, naar man indbrager vedkommende Commune som interesseret Part i Sagen. Denne Betragtning er det, der gjør, at Udvalget har erklæret sig for en Oblata-Deeltagelse i Udgifterne, saaledes at Kommunen skal deeltage med en vis Brøkddeel, og Amtskommunen med en anden Brøkddeel. Man har dog — og jeg kan i denne Henseende henvise til Betænkningen — ved denne Fordeling af Udgifterne troet at burde holde sig udelukkende til Fattiges og Fattiglemmernes Hjemsendelse. Grunden til, at man gjør det, er bleven berørt baade under den første Behandling af denne Sag og i Udvalgets Betænkning. Det er for at frembringe hos Kommunen Selvvirksomhed og Interesse for den meest mulige Nedgang i Forsørgelsesudgifterne, og for saameget som muligt at holde de Erhvervsløse til Hjemstedet; dette Motiv maatte gjøre, at man ikke udvide Bestemmelsen om Udgifternes Fordeling til Betlere og Løsgængere. Men, naar man nu i Udvalget vilde foreslaae en saadan Deeltagelse fra Amtskommunernes Side i Udgifterne ved de Fattiges Hjemsendelse, saa havde man atter forskellige Veie, man kunde gaae. Man kunde saaledes maale Milelængden, men man kunde ogsaa tage det Hensyn, om Hjemsendelsen stæer fra andre Amter, som Udgangspunkt. For det Sidste har Ud-